

[Geert-Jørgensen.]

Rækker. Det er nemlig vor Opfattelse, at der er mange flere arbejdsløse her i Landet end dem, der er indregistreret, fordi de hører med til en Arbejdsløshedskasse.

Men Loven gælder nu en Gang kun Lønarbejdere, som er knyttet til et eller flere Fag indenfor Handel, Kontorvirksomhed, Industri, Haandværk, Landbrug, Bæverternæring, Transportvirksomhed og Jordarbejde, Lønarbejdere, der har sluttet sig sammen i en Forening, i en Arbejdsløshedskasse, for ved bestemte Bidrag at sikre hinanden gensidig Hjælp i Tilfælde af Arbejdsløshed — alle andre arbejdsløse staa udenfor.

For at være Medlem af en saadan Kasse skal Lønarbejderen være ubemidlet, men naar det saa nærmere skal forklares, hvad man forstaar ved Begrebet ubemidlet, saa bliver vi i hvert Fald noget overrasket. Ubemidlet er nemlig den Mand, der har 10 000 Kr., ja, i særlige Tilfælde kan en Mand ogsaa kaldes ubemidlet, selv om han ejer 15 000 Kr., og han kan eje endnu mere; hvis Direktøren og Ministeren er velvillige, og der er særlige Grunde, der taler derfor, saa kan den paagældende eje endnu mere end 15 000 Kr. og endda anses for at være ubemidlet.

Der er straks noget her, som er betænkeligt. Jeg tænker paa alle dem ud over Landet, der ejer under de 10 000 eller 15 000 Kr.; jeg tænker paa alle Husmændene ud over Landet, de fleste af dem ejer meget mindre, jeg tænker ogsaa paa mange smaa Jordbrugere, der ligeledes ejer meget mindre end den Kapital, der her er Tale om, og jeg tænker paa den lille forretningsdrivende, han, der sidder omme i Gaden og ingenting ejer, men som dog lever, og som altsaa skal være med til, gennem sine Skatter, at yde Bidrag til disse Mennesker, som er rigere end han selv.

Det volder straks nogen Betænelighed. Og den samme Betænelighed fremkommer ogsaa, naar man ser paa forskellige Fags Aarsfortjeneste og ser, at de dog faar Statstilskud til deres Arbejdsløshedskasser. Et Fag, hvis gennemsnitlige Aarsfortjeneste er 5 000 Kr. eller derover (Afbrydelse) — der nævnes 4 500 Kr. i Lovforslaget —, skal kunne faa en Statshjælp paa 40 pCt. af Medlemsbidraget.

Jeg tænker igen paa de 65 000 Husmænd, hvis gennemsnitlige Aarsfortjeneste ligger under 2 000 Kr., jeg tænker paa de 30 000 smaa Gaardmænd, hvis Aarsfortje-

neste ligeledes ligger under 2 000 Kr., og jeg tænker paa de 110 000 selvstændige Husmænd ud over Landet med under 1 Tønde Hartkorn, hvis gennemsnitlige Aarsfortjeneste ikke naar de 3 000 Kr. Der synes at være noget urimeligt i, at de gennem deres Skatter skal være med til at understøtte et Fag, hvis Aarsfortjeneste ligger langt højere end deres egen, og det synes ikke rigtig at være Udtryk for den højeste Retfærdighed.

Det var vist ikke urimeligt at forlange, at Arbejdere, hvis Aarsfortjeneste, i hvert Fald gennem nogle Aar, havde ligget over de 4 000 Kr., ikke havde Ret til at faa Statshjælp, fordi de en kortere eller noget længere Tid har været arbejdsløse; der kan dog ogsaa være Tale om i gode Tider, naar man har Arbejde, at opspare, til de vanskelige Tider kommer, for ikke at komme til at ligge deres ringere stillede Medborgere til Byrde.

At vi i det hele taget skal tænke paa at yde et Bidrag af 40 pCt. til Folk paa over 4 000 Kr.s Indtægt, synes at vise hele Systemets Urimelighed; og saa er der dog det vemodige ved det, at alle de, der skal understøttes og leve af Understøttelse i alt Fald for en Tid, alligevel ikke kommer over Sultegrænsen.

Derfor kan vi fra vor Side ikke gaa med til at forhøje Statens Bidrag, men vi maa stille os afvisende.

Med Hensyn til Arbejdsanvisningen indeholder Forslaget ogsaa Ting, som gør det ganske umuligt for os i Retsforbundet at gaa med dertil. For det første er vi betænkelige ved, at der oprettes Arbejdsanvisningskontorer rundt om i Landet; der skal oprettes et i ethvert Amt, og det skal ligge i en af Amtets Købstæder, men der kan ogsaa oprettes Kontorer i andre Byer og i Landkommuner efter Ministerens Skøn.

Vi er meget betænkelige derved. Et Arbejdsanvisningskontor i et Amt vil i Almindelighed kun faa Betydning for den By, hvori det ligger, og et Arbejdsanvisningskontor i en Købstad vil væsentlig kun faa Betydning for Købstaden og ikke for Landet i dens Omegn; derfor vil det være betydningsløst for Landarbejderne, men Arbejdsløshedsproblemet hører jo ikke mere alene hjemme i Byerne, ogsaa ude paa Landet kender vi meget godt til Arbejdsløshedsens Forbandelse.

Dernæst er vi meget betænkelige ved nye Statsforetagender, ogsaa af den Art, der her er Tale om, som skaber en ny Række Embedsmænd og forøger den Hær